

Cu obrazul gros

Printr-un om cu obrazul gros se înțelege cineva care este indiferent față de influențele exterioare. Fie că tratezi un asemenea om cu bătaii și pumni, fie că îi spui cuvinte urâte, că te legi de onoarea sa, că-l jignești și-l întărați, lui totul îi este indiferent. Pielea sa a devenit, simbolic vorbind, groasă și insensibilă, așa că nimic nu mai trece prin ea. Un astfel de om seamănă cu acel câine, care a fost făcut cadou unei calfe de fierar. Noul proprietar iubea animalul așa de tare, încât nu mai voia să se despartă de el și îl lua peste tot cu el, chiar și în fierăria sa. Câinele se simțea de-a dreptul bine în fierărie, căci acolo era cald. Numai un inconvenient exista pentru el. Când fierul încins era bătut, scântele zburau în toate părțile; dacă o asemenea scântee nimerea câinele, atunci el fugea de acolo, urlând. Dar cu timpul lucrurile s-au schimbat. Câinele a devenit indiferent față de ploaia de foc și în cele din urmă a fost așa de insensibil, încât rămânea culcat liniștit, chiar dacă scântele zburau ca un snop de foc. Nu-i mai păsa. Zăcea și dormea.

Din această întâmplare reiese că o anumită nesimțire în legătură cu unele lucruri, nici nu este un obicei așa de rău. Putem să considerăm chiar ca un dar al naturii binevoitoare faptul că oamenii și animalele se obișnuiesc cu timpul cu lucrurile incomode și neplăcute ale vieții și cu timpul nu le mai simt în toată asprimea lor. Și nici n-ar fi de suportat pe o durată lungă, dacă orice lucru mărunț ar neliniști organismul uman sau chiar l-ar dezechilibra. În altă privință, dimpotrivă, nesimțirea poate să fie foarte rea și este chiar o primejdie mare în privința a două organe, care sunt, înainte de toate în creștinism, de cea mai mare importanță, iar aceste organe sunt *inima* și *conștiința*.

Cine a devenit insensibil în ceea ce privește inima și conștiința sa, acela se află, repet, în mare primejdie, vreau să spun că aproape în cea mai mare primejdie care există de fapt.

Cum ajung la această afirmație? În primul rând chiar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, cuvântul în sine nu este scris în Biblie, dar *după sens* se întâmplă destul de des, pentru că ce altceva sunt: indiferența, împietrirea, orbirea și cum se vor mai fi chemând aceste noțiuni conținute în Scriptură, altceva decât nesimțire? Dar apoi să mai arătăm și o altă expresie a Sfintei Scripturi, care mi se pare că face parte de aici înainte de toate; și acesta este cuvântul „*îngroșat*”, în legătură cu *inima*. Această sintagmă apare, din câte pot să constat, o dată în Vechiul Testament, și anume, în Psalmul 119.70: „*Inima lor este îngroșată ca grăsimea*”, în timp ce în Noul Testament se găsește de două ori. În Matei 13.15, Domnul Isus spune în privința poporului Său pământesc, pe când Se folosește de o profeție a prorocului Isaia: „Inima acestui popor s-a îngroșat”, iar marele Său apostol le prezintă aceeași profeție condamnatore iudeilor care l-au vizitat la Roma în temnița lui și cărora încerca să le expună zadarnic, de dimineața devreme până seara, adevărul despre Isus și despre Împărăția lui Dumnezeu. Textul complet al prorociei profetice care pecetluiește soarta lui Israel sună astfel: „«Auzind, veți auzi și nu veți înțelege, și, văzând, veți vedea și nu veți cunoaște». Îngrașă inima poporului acestuia și astupă-i urechile și închide-i ochii: ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și inima lor să înțeleagă și să se întoarcă și să fie vindecați” (Isaia 6.9,10). Așa este prorocia. În Matei 13 și Faptele apostolilor 28 o vedem deja împlinită. Pentru că poporul nu l-a accepta pe Mesia al lui, trimis de Dumnezeu, ci s-a închis față de El și la sfârșit l-a respins complet, judecata lui Dumnezeu a venit peste el. Pentru că inima sa a devenit îngroșată și împietrită, înconjurată de un strat de grăsime, care o face oarecum inaccesibilă față de toate influențele, deoarece conștiința lui s-a tocit, Dumnezeu a lăsat să vină, ca judecată, împietrirea și orbirea peste acest popor, astfel încât să nu mai poată să vadă, să nu mai poată să audă și să nu mai poată să înțeleagă (compară cu Romani 11.25).

Dar ce ne privește aceasta pe noi?, aud aici o întrebare nemulțumită. Doar nu suntem iudei. Firește, direct nu ne privește acest cuvânt. Cu toate acestea, el are nesfârșit de mult să ne spună. De fapt, principiile lui Dumnezeu rămân întotdeauna aceleași. El este Cel neschimbat, care nu poate să Se tăgăduiască niciodată. Crezi tu, cititorule, că Dumnezeu nu aduce și astăzi judecata împietririi peste oamenii care nu *vor* să asculte? Crezi tu că El procedează astăzi altfel decât pe vremuri? Într-adevăr, El este „binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr”, dar așa era și mai înainte (compară cu Exodul 34.6). Dacă omul își închide inima față de îndurarea, de harul și de bunătatea lui Dumnezeu, atunci nu mai rămâne decât judecată pentru el. Dacă el rămâne permanent indiferent față de atragerile dragostei, atunci, la sfârșit, partea sa va fi împietrirea. Iată, de aceea este așa de îngrozitor de primejdioasă insensibilitatea care privește *inima* și *conștiința*. Nu demonstrează chiar și experiența corectitudinea acestei afirmații? Nu este înspăimântător să vedem că în zilele noastre Cuvântul lui Dumnezeu găsește adesea așa de puțină intrare la oameni care au mereu ocazia să-L asculte? Ei vin și aud; ei pleacă și au uitat de mult. Dacă aud cuvinte serioase, ei pătesc ca acel câine, pentru care, la sfârșit, ploaia de scântei n-a mai contat. Ei dorm mai departe. Dacă aud cuvinte prietenoase, atunci ele sunt pentru ei ca susurul unui pârâu. Cuvintele dispar așa cum se duce apa, curgând. Ei dorm mai departe. Vai de cei somnoroși, vai de cei indiferenți, de cei insensibili! Și această durere nu este valabilă numai pentru necredincioși, ci și pentru credincioși. Pentru ambele părți este scris cuvântul de avertizare: „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” [Efeseni 5.14.] Dacă așa ceva li s-a scris credincioșilor devotați din Efes, atunci cu cât mai mult nouă, astăzi? Dacă evreii credincioși au trebuit să lase să li se spună: „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”, cu cât mai mult noi, astăzi! Să lăsăm toți să ni se spună! Mai este timp să ne trezim, mai este timp să ascultăm. Cuvântul încă mai este propovăduit, acest Cuvânt care este „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Dumnezeu să ne păzească de acea indiferență, pentru care chiar și acest „Cuvânt viu” își pierde efectul!

Titlul original: „Dickfellig”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 301-305.